

[Karl Olsen.]

har vi svigtet den indre front, hvor I har holdt den? Og jeg beder: lad os komme væk fra almindelighederne og de vage antydninger, lad os få at vide klart og præcist, hvor vi har svigtet den indre front, hvor I har holdt den.

For at styrke sig til kampen mod regeringen har socialdemokratiets øverste kompetente forsamling vedtaget det såkaldte dagaktuelle program. Der er ikke meget nyt i dette program, men fælles for det hele er, at alt, hvad der er tale om, vil betyde yderligere udgifter for staten.

Må det være tilladt at spørge det ærede medlem hr. H. C. Hansen, der må formodes at have været med til på afgørende vis at forme denne programudtalelse: Tror det ærede medlem selv på, at denne regering har presset produktionen ned og bevidst forøget arbejdsløsheden — hvilket regeringen og dens partier direkte beskyldes for? Det ærede medlem hr. Elgaard var inde på det samme spørgsmål. Med andre ord: vi skulle være interesserede i lavere beskæftigelse og højere arbejdsløshed. Ville det ikke have været mere rimeligt og renfærdigt i sit program at have medtaget og peget på de væsentlige årsager til ændringen i produktivitet og i arbejdsløshedstallet? Det ærede medlem kender jo disse årsager. Han kan jo læse dem i ministeriet Hedtofts sidste nationalbudget. På side 61 — jeg tillader mig at citere nu og fremover — under afsnittet „Produktion og beskæftigelse“ siges det, at medens man ved tidligere udarbejdelser af nationalbudgettet kun behøvede at skønne over de forhåndenværende produktionsmuligheder, navnlig tilgangen af arbejdskraft og råvarer, så er det nu således:

„Den indtrådte tendens til afsvækkelse i efterspørgslen medfører dels, at det kan blive vanskeligt at skønne over produktionens og beskæftigelsens samlede omfang, dels — og navnlig — at vurderingen af adskillige erhvervs udvikling må blive væsentlig usikrere end tidligere, fordi nedgangen i efterspørgslen ikke er ligelig fordelt over de forskellige vareområder. Medens man således tidligere i hovedsagen kunne begrænse sig til en gennemgang af de enkelte erhvervs produktionsmuligheder, træder nu afsætningsmulighederne ind som en selvstændig faktor.“

Senere hedder det i samme afsnit om arbejdsløsheden:

„Det gennemsnitlige antal arbejdsløse medlemmer af arbejdsløshedskasserne steg fra ca. 47 000 i 1948 til 58 000 i 1949 svarende til henholdsvis 7,7 og 9,5 pct. Ledigheden havde således allerede i 1949 nået et ikke ubetydeligt omfang. Stigningen har gjort sig gældende for næsten alle vigtigere grupper af arbejdere og indenfor de fleste erhvervsområder. Indenfor visse fag er der dog endnu nogen knaphed på kvalificeret arbejdskraft, medens der for andre grupper af arbejdere foreligger en ret betydelig ledighed. Ledigheden er ganske særlig koncentreret på den talstærke arbejdsmandsgruppe, specielt i dele af Jylland, men også for nogle andre mindre fag som sømænd og søfyrerbødere er ledighedstallene særdeles høje.“

Altså dengang — som det hedder i den socialdemokratiske programudtalelse — da „socialdemokratiets produktions- og beskæftigelsespolitik beviste sin styrke, 1947—50“, dengang — i et af lykkeårene, må man efterhånden betragte dem som — havde vi en arbejdsløshed på 9,5 pct., i dag møder vi med 9,4 pct., nu da netop de forhold, som den socialdemokratiske regerings nationalbudget forudsagde, er indtrådt.

I dag er afsætningsmulighederne en helt anderledes afgørende faktor end i 1949 og arbejdsløsheden dog alligevel mindre, samtidig med at det har været os muligt at standse den forrygende inflationspolitik, som ministeriet Hedtoft satte i gang. Kan man så ikke selv se urimeligheden i agitationen?

Det hedder endvidere i det „dagaktuelle“ program, at

„tempoet for handelens frigivelse nu afhænger af den fornødne valuta-reserves tilvejebringelse“.

Jeg er ikke uenig heri og kan henvise til regeringens målbevidste politik, der stiler imod netop at opbygge en reserve. Fra det store valutaunderskud skabt under regeringen Hedtoft på 550 mill. kr. er vi nu nået til at have en reserve på 225 mill. kr. Det er dog et ganske pænt resultat, og jeg ser også, at det ærede medlem er glad for det. Vi har lov at spørge det ærede medlem hr. H. C. Hansen: Hvad vil socialdemokratiet gøre for at sikre betalingsbalancen og valuta-reserven? Det er vel ikke importreguleringen, man spekulerer på? Den er jo anvendelig til at administrere fattigdom, men den har aldrig kunnet skabe fremgang og rigdom. Må jeg samtidig spørge det ærede medlem: